

[Erhard Jakobsen]

frem. Jeg er sikker på, at hr. Waldorff vil kunne fortælle, at jeg ikke er sagvolderen, men skadevolderen i denne forbindelse, fordi vi har hundredet socialdemokraterne i at gøre det, de ellers ville have flertal til at gøre her i salen.

Waldorff (VS):

Jeg forstod det sidste som et ønske om, at vi skulle gøre mere for at skabe opmærksomhed om hr. Erhard Jakobsens person; det havde jeg sådan set ikke tænkt mig.

Det ser ud til, at omfanget af de økonomiske redegørelser, som vi får med jævne mellemrum, er nogenlunde ligefrem proportionalt med dybden af den økonomiske krise. Omvendt er det sådan, at jo mindre regeringen faktisk ved om, hvad den skal gøre ved den økonomiske krise, jo mere bliver der skrevet om den.

Specielt i forhold til den diskussion, som er rejst af venstre og konservative, nemlig det dér kasseunderskud, som vokser i én uendelighed, så rummer den budgetredagelse, som vi har fået dele af i dagens anledning, en ret stor opfindsomhed med hensyn til, hvordan man skal forklare, at kasseunderskuddet konstant bliver større end det, som man regner med, når man laver finanslov.

Den meget enkle sandhed, som regeringens økonomer vægrer sig ved at sige ligeud, men som regeringen i hvert fald bliver nødt til på et eller andet tidspunkt at se i øjnene, er såmænd, at man ikke kan plukke en skaldet mand. Det er en forholdsvis indlysende ting, som alle uden for regeringen med tilligender er klar over og også opererer ud fra i det daglige. Budgetredagelsen derimod bolttrer sig i detaljerede og omfattende og særdeles upræcise forklaringer om udviklingen i oliepriser og tilgangen til arbejdsmarkedet, det private forbrug og dollarkurs og sådan nogle ting, formentlig fordi det ikke rigtig passer sig for hverken økonomer eller finansministre eller økonomiministre at sige noget så simpelt som, at man faktisk ikke kan plukke en skaldet. Det ville ellers være forfriskende, og det ville afgjort gøre budgetredagelsen mere tilgængelig.

Det ville også være noget af en politisk fornyelse, hvis vi havde en regering, som ligeud fik sine økonomer til at sige eller selv sagde: kasseunderskuddet bliver desværre i

1981 ca. 6 mia kr. større, end vi havde regnet med, og det skyldes i alt væsentligt to ting. For det første kan vi naturligvis ikke regne med de samme indtægter, når vi fører en økonomisk politik, som betyder reallønsnedgang for folk, og for det andet må der naturligvis komme en stigning i arbejdsløsheden, når vi beskærer det private forbrug og på den måde også ødelægger hjemmemarkedsproduktionen.

Jeg mener, at det eneste problem, regeringen ville få med en sådan meget enkel og kortfattet forklaring på kasseunderskuddets stigning, var, at den samtidig skulle forklare, hvorfor i alverden regeringen ikke kunne se disse ting for et halvt år siden.

Så kunne man selvfølgelig også forklare eller prøve at forklare, hvordan det kunne gå til, at VS og andre, som ikke har 17 kontorer fyldt med universitetsuddannede økonomer til at arbejde for sig, kunne forudse, at regeringens forudsigelser om arbejdsløsheden og om reallønsudviklingen ikke holdt. Det sidste kunne man måske komme om ved ved at forklare, for det drejer sig som sagt om at tilegne sig erfaringer med de skaldede, og det er som sagt også forholdvis elementært, at når folk ikke har nogen muligheder for at forøge deres indkomster, så kan de nu engang kun besvare en forøgelse af skatte- og afgiftsbyrder med at indskrænke forbruget.

Mere besvær ville man få med at forklare, hvorfor regeringen ikke ville sige det, ikke ville se det eller ikke kunne se det for 6 måneder siden, for det ville nemlig betyde, at man måtte indrømme over for den undrende offentlighed, at man ikke med sine økonomer var i stand til at se 6 måneder frem i tiden. Alternativt ville det betyde, at regeringen skulle indrømme, at når man sad og skulle ryste de her forligspartier på plads, så var man nødt til at snyde lidt på vægten, fikse lidt ved bogholderiet, og den sidste forklaring er nok den mest høflige med hensyn til en vurdering af regeringens intelligens, men det er vel også den forklaring, som vil skabe de største vanskeligheder i forhold til forligspartierne.

Der er især to mystifikationer, som regeringen og også denne budgetredagelse hiver frem igen og igen, når man skal forklare, hvorfor tingene går så skævt, som de gør. Den ene ting er oliepriserne, og dem har vi tit diskuteret, de forklarer i virkeligheden